

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973)

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 108.632 van 28 juni 2002

A. 117.937/VI-16.210

In zake: **BALTUS** Christian,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Luc MISSON,advocaat,
rue des Pitteurs 41
4020 Luik,

tegen:

DE BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd
door de Minister van Consumentenzaken,
Volksgezondheid en Leefmilieu.

**DE WND. VOORZITTER VAN DE VIe KAMER,
RECHTSPREKEND IN KORT GEDING,**

Gezien de op 11 maart 2002 ingestelde vordering waarbij Christian BALTUS de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert van "het ministerieel besluit van 20 december 2001 waarbij verzoeker voor een periode van drie jaar, die ingaat op 1 maart 2002, geschorst wordt als erkend dierenarts, welke beslissing hem op 11 januari 2002 ter kennis is gebracht";

Gezien het op dezelfde dag ingediende verzoekschrift waarbij dezelfde verzoeker de nietigverklaring vordert van hetzelfde besluit;

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij;

Gezien het verslag van de heer PAUL, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 12 juni waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 26 juni 2002 om 9.30 uur;

Gelet op de kennisgeving, aan de partijen, van de beschikking tot bepaling van de rechtsdag en van het verslag;

Gehoord het verslag van de heer LEWALLE, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. Sylvie BREDÆEL, loco Mr. Luc Misson, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van Mr. Muriel VANDERMERSCH, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer PAUL, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van de vordering:

1. Verzoeker oefent sedert 21 september 1981 de functie van erkend dierenarts uit. In die hoedanigheid is hij er onder meer mee belast mee te werken aan de uitvoering van de wetten en verordeningen met betrekking tot de gezondheid, de bescherming en het welzijn van de dieren alsook met betrekking tot de kwaliteit van de producten van dierlijke oorsprong.

2. Bij een brief van 22 januari 2001 heeft dokter P. VIATOUR, inspecteur-dierenarts-diensthooft van de veterinaire dienst van Luik, verzoeker ervan op de hoogte gebracht dat tegen hem een tuchtonderzoek was geopend omdat hij verscheidene keren tekortgeschoten is in zijn beroepspligten, waarbij het gaat om tekortkomingen die een overtreding uitmaken van artikel 43bis van het koninklijk besluit van 6 december 1978 betreffende de bestrijding van de runderbrucellose en van artikel 3, § 2, van het koninklijk besluit van 28 februari 1999 houdende bijzondere maatregelen van epidemiologisch toezicht op en preventie van aangifteplichtige runderziekten.

Verzoeker werd in hoofdzaak verweten dat hij op 3 november 2000, bij gezondheidsonderzoeken naar aanleiding van de opname van nieuwe runderen in het beslag van de heer Gaston HERENS te Chaudfontaine, op foutieve wijze, in strijd met zowel de onderrichtingen als met de regels van de kunst, een bloedstaal heeft genomen van en een intradermale tuberculatie heeft uitgevoerd op één van de betrokken runderen zonder dat hij eerst de juiste

identiteit van het dier had gecontroleerd, noch was nagegaan of de oormerken en het signalement ervan overeenstemden met de gegevens vermeld op zijn identificatiekaart, en hij daarbij ten behoeve van de heer Gaston HERENS geattesteerd heeft dat de gezondheidstests waren uitgevoerd bij een dier dat eigenlijk nooit deel heeft uitgemaakt van diens beslag.

Bij eenzelfde brief is verzoeker dan ook uitdrukkelijk verzocht om zich tegen 10 februari 2001 schriftelijk te verantwoorden en meer in het bijzonder uiteen te zetten hoe hij gewoonlijk te werk gaat bij het verrichten van de vereiste gezondheidsonderzoeken.

3. Bij een brief van 9 februari 2001, die ontvangen is op 12 februari 2001, heeft verzoeker dokter P. VIATOUR, inspecteur-dierenarts-diensthoud van de **veterinaire dienst van Luik**, zijn schriftelijke verantwoording verstrekt, die in hoofdzaak luidde als volgt:

" - (...) Die test is uitgevoerd in het voerhek. Eerst neem ik een bloedstaal, vervolgens doe ik de tuberculinatie en ten slotte ga ik het oormerk en het signalement na; één dier van het lot is losgelaten voordat het oormerk gelezen was en heeft zich gemengd met de rest van het lot, waardoor één vak openbleef op onze lijst, we hebben het hierboven genoemde nummer gegeven. Een lot dat van de markt komt bestaat immers uit runderen van alle leeftijden, minder dan een jaar, meer dan een jaar en daardoor komt het dat het gebeurt dat we een bloedstaal wegnemen uit de doos met bloedstalen omdat het dier te jong is (er is niet veel verschil tussen een dier van 11 maanden of één van 13 maanden).

- we werken in vier fasen:

1. bloedafname + tuberculinatie + controle van het signalement en van het oormerk 's vrijdags;
2. controle van de tuberculinatie 's maandags. Het gaat om een controle op zicht of op de tast met wegneming van het oormerk indien de uitslag positief is;
3. opmaken van een exportkaart na ontvangst per fax van de resultaten van het laboratorium. Deze derde fase bestaat uit drie onderdelen: a) nieuwe controle van de oormerken van de loten verkocht in de boxen b) controle van de resultaten van de bloedafnames met het blad van het laboratorium c) datum en resultaat van de controle van de tuberculinatie;
4. de vierde fase valt onder de bevoegdheid van uw diensten: overname van mijn steekkaart met de verschillende resultaten, controle van de oormerken in de boxen, opmaken van definitief exportdocument.

In dit specifieke geval zijn fase 3 (mijn terrein) en fase 4 (uw terrein) onmogelijk gemaakt door het bezoek van dokter DUFEY en zijn team, bijgestaan door de BOB van Seraing: aangezien het beslag op die datum geblokkeerd is, is het werk immers onderbroken waardoor die fout onmogelijk kon worden opgespoord, de enige fout overigens die gemaakt is, aangezien de diensten van dokter DUFEY het hele verloop van de runderstal bij de heer HERENS van 1 januari 2000 tot 16 november 2000 uitgeplozen hebben en totaal niets anders aan te merken viel.

Dit systeem in vier fasen biedt de mogelijkheid om dat soort fouten op te sporen, maar ook om de vacht en de leeftijd van de runderen te controleren. Aangezien op uw ministerie thans een nultolerantiebeleid van kracht is, wat volkomen in overeenstemming is met de Europese vereisten, dient u te aanvaarden dat het werk dat u wordt voorgelegd volledig afgerond en gecontroleerd is. Uitgaande van een gemiddelde van tweehonderd bloedafnames en driehonderd tuberculinaties per maand bij deze klant, is de foutenmarge werkelijk bijzonder klein en lijkt me de benaming schriftvervalsing ietwat overtrokken (...).".

4. Bij een brief van 12 februari 2001 heeft dokter P. VIATOUR, inspecteur-dierenarts-diensthooft van de veterinaire dienst van Luik aan de bevoegde tuchtoverheid, dat wil zeggen de minister die bevoegd is voor de landbouw, het tuchtdossier bezorgd dat tegen verzoeker is opgemaakt.

Daarbij is de aandacht van de bevoegde tuchtrechtelijke overheid er in het bijzonder op gevestigd dat verzoeker naar aanleiding van een recente tuchtprocedure die tegen hem was opgestart, reeds in zijn functie van erkend dierenarts was geschorst voor een periode van een jaar die is ingegaan op 1 maart 2001.

5. Bij een aangetekende brief van 19 februari 2001 heeft adviseur-generaal L. HALLET, handelend in zijn hoedanigheid van leidend ambtenaar van de inspectie-generaal veterinaire diensten van het Ministerie van Middenstand en Landbouw, verzoeker, overeenkomstig artikel 9 van het koninklijk besluit van 3 mei 1999 houdende organiek reglement van de Veterinaire Diensten, verzocht te laten weten of hij, voordat ten aanzien van hem enige beslissing werd genomen, gehoord wenste te worden, zodat hij opmerkingen kon maken.

6. Ingaand op verzoekers wens sturen de genoemde diensten van het veterinair bestuur hem op 26 februari 2001 een aangetekende brief waarin hij verzocht wordt op 2 maart 2001 vóór hen te verschijnen.

7. Omdat verzoeker te laat op de hoogte was gebracht van deze uitnodiging om nog maatregelen te kunnen treffen zodat hij op de geplande dag kon worden gehoord, heeft hij meteen telefonisch contact opgenomen met de betrokken veterinaire diensten om hen daarvan op de hoogte te stellen en hen te vragen hoe het verder moest opdat zijn recht op verdediging gewaarborgd bleef.

Verzoeker volgt de aanbeveling van het bestuur op om te vragen dat hem een nieuwe oproeping tot verschijnen wordt toegestuurd en dient op 7 maart 2001 bij de diensten van de inspectie-generaal veterinaire diensten van

het Ministerie van Middenstand en Landbouw een nieuwe aanvraag in om te worden gehoord.

8. Bij een aangetekende brief van 24 april 2001 heeft adviseur-generaal L. LENGELE, handelend in zijn hoedanigheid van leidend ambtenaar ad interim van de inspectie-generaal veterinaire diensten van het Ministerie van Middenstand en Landbouw, verzoeker, overeenkomstig artikel 9 van het koninklijk besluit van 3 mei 1999 houdende organiek reglement van de Veterinaire Diensten, verzocht te laten weten of hij, voordat ten aanzien van hem enige beslissing werd genomen, gehoord wenste te worden, zodat hij opmerkingen kon maken.

9. Verzoeker is op die uitnodiging ingegaan en heeft bij brief van 27 april 2001, die hij op dezelfde dag bij de post aangetekend heeft verstuurd, de genoemde diensten van het veterinair bestuur een nieuw verzoek om te worden gehoord gestuurd. Volgens de verklaringen van de verwerende partij en volgens de stukken die door diezelfde partij zijn overgelegd op verzoek van de instruerend magistraat, zou dat verzoek pas op 4 mei 2001 ontvangen zijn door de diensten van de inspectie-generaal veterinaire diensten van het Ministerie van Middenstand en Landbouw.

10. Bij een aangetekende brief van onbekende datum hebben de genoemde diensten van het veterinair bestuur verzoeker, overeenkomstig zijn wensen, verzocht vóór hen te verschijnen op 16 mei 2001.

Na zijn verhoor heeft verzoeker de volgende vier verklaringen afgelegd ten aanzien van de tuchtoverheid:

" Ik verklaar dat de gemaakte fout een gevolg is van een verwisseling van de documenten bij de verkoper.

Ik meen dat het aantal fouten dat ik heb gemaakt zeer laag is, aangezien al het werk dat ik heb verricht bij de heer HERENS tot twee jaar terug opnieuw gecontroleerd is en slechts die twee fouten zijn gevonden.

Ik ben van oordeel dat mijn manier van werken betrouwbaar is. Ik werk sedert 1982 met runderen en had nog nooit problemen gehad.

Ik ga nauwlettend te werk bij de controle van het signalement en de oormerken";

11. Bij een nota van onbekende datum hebben de diensten van de inspectie-generaal veterinaire diensten van het Ministerie van Middenstand en Landbouw de Minister van Consumentenzaken, Volksgezondheid en Leefmilieu een voorstel van een aan verzoeker op te leggen straf overgezonden.

12. Op 20 december 2001 heeft de Minister van Consumentenzaken, Volksgezondheid en Leefmilieu beslist verzoeker voor een periode van drie jaar, die ingaat op 1 maart 2002, te schorsen als erkend dierenarts.

Dat besluit, dat ter kennis is gebracht bij een ter post aangetekende brief van 11 januari 2002, vormt het bestreden besluit. Het steunt meer bepaald op de volgende feitelijke motieven:

" Gelet op de omstandigheid dat dokter Christian BALTUS ten laste wordt gelegd dat hij, met schending van artikel 43bis van het koninklijk besluit van 6 december 1978 betreffende de bestrijding van de runderbrucellose, dat laatstelijk gewijzigd is bij het koninklijk besluit van 10 september 1996, en van artikel 3, § 2, van het koninklijk besluit van 28 februari 1999 houdende bijzondere maatregelen van epidemiologisch toezicht op en preventie van aangifteplichtige runderziekten, op 3 november 2000, bij de verplichte gezondheidsonderzoeken naar aanleiding van de opname van nieuwe runderen in het beslag van de heer Gaston HERENS te Chaudfontaine, in strijd met zowel de onderrichtingen als met de regels van de kunst, een bloedstaal heeft genomen en een IDT heeft uitgevoerd zonder dat hij eerst de juiste identiteit heeft gecontroleerd van het dier dat hij die tests heeft laten ondergaan;

Overwegende dat het rund met nr. 54233819 nooit op het bedrijf van de heer HERENS is geweest;

Overwegende dat het betrokken rund rechtstreeks naar het beslag van de heer VAN GEEM was overgebracht;

Overwegende dat dokter Baltus voor de heer HERENS heeft geattesteerd dat een bloedstaal van dat rund was genomen, terwijl dat geen deel uitmaakte van zijn beslag, en dat hij dat staal naar het Centrum voor Preventie en de Diergeneeskundige Begeleiding te Loncin heeft gestuurd;

Overwegende dat hij naar aanleiding van diezelfde onderzoeken geattesteerd heeft dat een al even foutieve IDT was verricht in een beslag waarop hij het epidemiologisch toezicht moest verzorgen;

Overwegende dat dokter BALTUS aanvoert dat één dier van het lot losgelaten is voordat het oormerk gelezen was en zich onder de andere dieren heeft gemengd;

Overwegende dat hij stelt dat hij als gevolg van het optreden van de veterinaire diensten pas een tweede controle van de oormerken heeft kunnen verrichten bij het opmaken van de exportkaart;

Overwegende dat een correcte controle van de identificatie van het rund verricht had moeten worden voordat de stalen zijn verzonden;

Overwegende dat het zijn taak was om, zodra de identificatie van een rund twijfelachtig was, uitsluitel te verkrijgen over die identificatie;

Overwegende dat de uitleg gegeven door dokter BALTUS niet als afdoende kan worden beschouwd;

Overwegende dat de erkende dierenarts een medewerker is van de overheid en dat het absoluut noodzakelijk is voor de doeltreffendheid van de strijd tegen de

dierenziekten dat hij zijn opdracht in alle gestrengheid en met strikte naleving van de reglementen en richtlijnen van de diergeneeskundige inspectie vervult;

Overwegende dat dokter Christian BALTUS momenteel geschorst is voor een periode van één jaar, die verstrijkt op 28 februari 2002;

Overwegende dat de veterinaire diensten een schorsing van drie jaar voorstellen;

Overwegende dat de bovengenoemde sanctie overeenstemt met de ernst van de tekortkoming waaraan dokter Christian BALTUS zich schuldig heeft gemaakt";

Overwegende dat volgens artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State "de schorsing van de tenuitvoerlegging ... alleen (kan) worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte of het reglement een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen";

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent aan schending van artikel 9, § 2, derde lid, van het koninklijk besluit van 3 mei 1999 houdende organiek reglement van de Veterinaire Diensten; dat hij aanvoert dat de erkende dierenarts luidens die bepaling binnen acht dagen na de kennisgeving de Dienst bij aangetekend schrijven kan verzoeken om te worden gehoord en dat dat verhoor binnen veertien dagen na het indienen van dit verzoek moet plaatsvinden; dat hij aanvoert dat hij, als antwoord op de kennisgeving van het Ministerie van Middenstand en Landbouw d.d. 24 april 2001 bij aangetekende brief van 27 april 2001 gevraagd heeft dat er een hoorzitting zou plaatsvinden waarop hij zich mondeling zou kunnen verantwoorden, maar dat deze echter pas op 16 mei 2001, dus twee weken later, heeft plaatsgevonden;

Overwegende dat de verwerende partij opmerkt dat het verzoek, dat verzoeker op vrijdag 27 april heeft verstuurd, als gevolg van het weekend en de feestdag van 1 mei, pas op 2 mei ontvangen is, en dat verzoeker op 16 mei gehoord is, dus twee weken na ontvangst van het verzoek; dat ze voorts stelt dat verzoeker na zijn eerste verzoek van 22 februari 2001 op regelmatige wijze is opgeroepen om op 2 maart 2001 te worden gehoord, dat wil zeggen binnen de in het reglement voorgeschreven termijn van veertien dagen, maar hij niet op die hoorzitting is verschenen, erkend heeft dat dat zijn eigen fout was, en vervolgens heeft gevraagd of hij later kon worden gehoord, wat hem welwillend is toegestaan;

Overwegende dat, zonder dat hoeft te worden beslecht of de termijn van veertien dagen voorgeschreven in artikel 9, § 2, tweede lid, van het genoemde koninklijk besluit van 3 mei 1999 beschouwd moet worden als een dwingende termijn en berekend moet worden "de die ad diem", uit de processtukken blijkt dat verzoeker, die op 22 februari 2001 gevraagd had te worden gehoord, is opgeroepen daartoe te verschijnen op vrijdag 2 maart 2001 om 9.30 uur, dat wil zeggen, welke berekeningswijze ook gevolgd wordt, binnen de termijn van veertien dagen; dat hij bij brief van 7 maart 2001 laten weten heeft dat hij pas op "vrijdag in het begin van de namiddag" kennis heeft gekregen van die oproeping, en bijgevolg "een nieuw gesprek" heeft aangevraagd; dat verzoeker, die achtereenvolgens op 7 maart 2001 en op 27 april 2001 een nieuwe hoorzitting heeft aangevraagd, bijgevolg door zijn eigen toedoen pas op 16 mei 2001 is gehoord; dat hij in die context op het eerste gezicht tevergeefs lijkt aan te voeren dat de in het middel genoemde reglementaire bepaling geschonden is; dat dit middel feitelijke grondslag lijkt te missen, niet als ernstig kan worden beschouwd noch van die aard dat het de nietigverklaring van de bestreden beslissing wettigt;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent aan "schending van de artikelen 1, 1°, en 9, § 2, van het koninklijk besluit van 3 mei 1999 houdende organiek reglement van de Veterinaire Diensten"; dat hij aanvoert dat artikel 9, § 2, bepaalt dat de minister de straffen uitspreekt op voorstel van de Dienst, terwijl in artikel 1, 1°, de minister gedefinieerd wordt als de minister tot wiens bevoegdheid de landbouw behoort; dat hij stelt dat de bestreden beslissing genomen is door de Minister van Consumentenzaken, Volksgezondheid en Leefmilieu, die op de datum waarop de handeling is uitgevaardigd niet bevoegd was voor Landbouw;

Overwegende dat de verwerende partij terecht aanvoert dat het koninklijk besluit van 22 mei 2001 tot vaststelling van sommige bijkomende bevoegdheden van de Minister van Consumentenzaken, Volksgezondheid en Leefmilieu, bekendgemaakt op 1 juni 2001, de bevoegdheden van deze minister heeft uitgebreid tot de uitoefening van de diergeneeskunde; dat het tweede middel wettelijke grondslag lijkt te missen, niet als ernstig kan worden beschouwd noch van die aard dat het de nietigverklaring van de bestreden handeling wettigt;

Overwegende dat verzoeker een derde middel ontleent aan onwettigheid van het koninklijk besluit van 28 februari 1999 houdende bijzondere maatregelen van epidemiologisch toezicht op en preventie van aangifteplichtige runderziekten; dat hij in een eerste onderdeel aanvoert dat dat koninklijk besluit

het gelijkheidsbeginsel schendt doordat het buitenmatig afbreuk doet aan de vrijheid van handel en industrie, aan de vrije uitoefening van een beroepsactiviteit en aan de contractuele vrijheid; dat hij aanvoert dat het genoemde koninklijk besluit van 28 februari 1999 weliswaar rechtsgrond kan ontleen aan de dierengezondheidswet van 24 maart 1987, maar de tot stand gebrachte reglementering "een overdreven aanslag vormt op de contractuele vrijheid van de partijen (verplichting een overeenkomst af te sluiten die strijdig is met artikel 1134 van het Burgerlijk Wetboek), en op de vrijheid voor de andere dierenartsen om op de boerderij hun beroep uit te oefenen (vrijheid van handel en nijverheid gewaarborgd door het decreet-d'Allarde en vrije uitoefening van een beroepsactiviteit beschermd bij artikel 23 van de Grondwet)"; dat hij stelt dat de tot stand gebrachte reglementering leidt tot een bijna-monopolie van de bedrijfsdierenarts voor alle gezondheidsingrepen op de boerderij, de profylactische en de diagnostische, voorzover de verplichting voor de verantwoordelijke om, zodra hij bij een rund van zijn beslag enig teken van een besmettelijke ziekte waarneemt, onmiddellijk een beroep te doen op de bedrijfsdierenarts, de veehouder ertoe brengt zodra één van zijn dieren ongeacht welk ziekteverschijnsel vertoont en hij niet weet wat het is, contact op te nemen met de bedrijfsdierenarts, wat hiertoe leidt dat "alle ingrepen in handen komen van één dierenarts per boerderij"; dat hij aanvoert dat het betwiste koninklijk besluit aldus onterecht alle andere erkende dierenartsen belet zulke verstrekkingen te leveren, terwijl hun erkenning een waarborg is voor hun beroepsernst; dat hij in een tweede onderdeel aanvoert dat het genoemde koninklijk besluit van 28 februari 1999 strijdig is met de artikelen 90 en 86 van het EEG-verdrag (die volgens de nieuwe nummering van het verdrag de artikelen 86 en 82 zijn geworden) voorzover daarbij de bedrijfsdierenarts die een onderneming is in de zin van het communautaire recht, bijzondere of uitsluitende rechten worden toegekend, aangezien hij een bedrijfsmonopolie krijgt op het stuk van het uitvoeren van een aantal prestaties en bij verordening voorgeschreven controles op de boerderij, en het daarbij aldus op het hele Belgische grondgebied onmogelijk wordt gemaakt een beroep te doen op een andere onderneming, dat hier sprake is van een overheidsmaatregel die het intracommunautaire handelsverkeer kan aantasten aangezien ze geldt voor alle in België gevestigde veehouderijen en de mogelijkheid voor die bedrijven om gebruik te maken van de diensten van dierenartsen die gevestigd zijn in andere lidstaten erg beperkt, zodat de in België erkende dierenartsen uit een grensstreek rechtstreeks getroffen worden door de aanzienlijke beperking van potentiële cliënten die daaruit volgt; dat hij aanvoert dat de betwiste regelgeving onder de werkingssfeer van het communautair recht valt, meer in het bijzonder van de artikelen 90 en 86 van het EEG-Verdrag, die de mogelijkheid bieden overheidsmaatregelen te sanctioneren wanneer daarbij, aan de hand van bijzondere

en uitsluitende rechten, de ondernemingen waarop ze van toepassing zijn in een situatie worden geplaatst waarbij ze misbruik maken van hun machtspositie; dat hij uiteenzet "dat hij bevreesd is voor de houding van de bedrijfsdierenartsen die, inzonderheid door artikel 5 van het koninklijk besluit, inbreuk kunnen maken op de vrijheid en de vrije concurrentie dat een terrein is dat in beginsel uitsluitend is weggelegd voor de andere dierenartsen. Ze zouden bovendien hun exclusieve rechten kunnen aanwenden om "verwante" ingrepen te doen, dat wil zeggen om naar aanleiding van hun verplichte prestaties op de boerderij allerlei andere ingrepen te verrichten die de veehouder nodig heeft, waarbij ze eventueel een interessant prijzenbeleid kunnen voeren"; dat hij besluit dat het bestreden koninklijk besluit "dus de weg effent naar een volledige uitschakeling van de concurrenten", wat in strijd is met artikel 90.1 van het Verdrag, zoals het Hof van Justitie heeft gewezen in zijn arrest van 13 december 1991 (Zaak C-18/88, RTT vs. GB INNO BM, punten 20 en 21); dat hij in een derde onderdeel aanvoert dat het genoemde koninklijk besluit van 28 februari 1999 in strijd is met artikel 59 van het EEG-verdrag, voorzover daarmee de vraag naar het leveren van diergeneeskundige verstrekkingen kwantitatief beperkt wordt en daarbij zelfs de vrije dienstverlening wordt aangetast in het nadeel van de dierenartsen uit een grensstreek, die moeilijker dan voordien cliënten zullen vinden op Belgische boerderijen aangezien de veehouders verplicht zijn één enkele bedrijfsdierenarts aan te wijzen voor het verrichten van een hele reeks controles; dat hij stelt dat "artikel 59 van het EEG-Verdrag, dat de vrije dienstverlening binnen de Europese Unie waarborgt, volgens vaste rechtspraak, niet alleen de afschaffing verlangt van iedere discriminatie van de in een andere Lid-Staat gevestigde dienstverrichter op grond van diens nationaliteit, maar tevens de opheffing van iedere beperking, ook indien deze zonder onderscheid geldt voor binnenlandse dienstverrichters en dienstverrichters uit andere Lid-Staten, die de werkzaamheden van de dienstverrichter die in een andere Lid-Staat is gevestigd en aldaar rechtmatig gelijksoortige diensten verricht, verbiedt, belemmert of minder aantrekkelijk maakt (zie arrest van 28 maart 1996, Guiot, C-272/94 (...) en arrest van 12 december 1996, Reisebüro Broede, C-3/95 (...))"; dat hij aanvoert dat in casu sprake is van een belemmering van de vrije dienstverlening, dat deze valt onder het verbod uitgevaardigd bij artikel 59 tenzij ze zonder discriminatie wordt toegepast, haar rechtvaardiging vindt in dwingende redenen van algemeen belang, een waarborg vormt voor de verwezenlijking van het nagestreefde doel en niet verder gaat dan nodig is voor het bereiken van dat doel"; dat hij stelt dat niet aan die voorwaarden is voldaan aangezien de belemmering veroorzaakt door het vereiste van de erkenning meer dierenartsen uit andere lidstaten treft dan Belgische dierenartsen, en dat, ook al heeft het nagestreefde doel te maken met het algemeen belang, namelijk de bescherming van de volksgezondheid, de doelstelling bestaande uit het

epidemiologisch toezicht ook kan worden gehaald met een maatregel die minder beperkend is voor de vrije concurrentie of de vrije dienstverlening, dat het immers denkbaar was de mogelijkheid te laten bestaan dat verschillende artsen verstrekkingen leveren op het bedrijf, en toch een epidemiologische contactpersoon wordt aangewezen belast met de coördinatie van de verschillende initiatieven, de centralisatie en het beheer van de verzamelde gegevens; dat hij voorts stelt dat de schending van de genoemde beginselen nog versterkt wordt doordat artikel 3, § 1, derde lid, van het koninklijk besluit van 10 april 2000 houdende bepalingen betreffende de diergeneeskundige bedrijfsbegeleiding voorschrijft dat als voor een bepaalde diersoort een geschreven overeenkomst, met het oog op de epidemiologische bewaking en de preventie van aangifteplichtige ziekten, gesloten is tussen de verantwoordelijke en de erkende dierenarts, de bedrijfsbegeleidingsovereenkomst voor diezelfde diersoort met dezelfde erkende dierenarts afgesloten moet worden; dat hij daaruit besluit dat de bestreden beslissing, die gedeeltelijk steunt op artikel 3, § 2, van het genoemde onwettige koninklijk besluit van 28 februari 1999, zelf onwettig is;

Overwegende dat de verwerende partij opmerkt dat het genoemde koninklijk besluit van 28 februari 1999 voor advies is voorgelegd aan de afdeling Wetgeving van de Raad van State en deze geen enkele opmerking heeft gemaakt bij de punten die verzoeker uiteenzet; dat ze stelt dat de Union professionnelle des vétérinaires de nietigverklaring gevorderd heeft van het genoemde koninklijk besluit van 28 februari 1999 op grond van soortgelijke argumenten als die welke verzoeker aanvoert in het onderhavige beroep, en dat de Union professionnelle des vétérinaires nadat de Belgische Staat zijn memorie van antwoord had neergelegd, geen memorie van wederantwoord heeft ingediend en dus verklaard is dat ze geen belang meer had bij de zaak; dat ze, wat het eerste onderdeel van het middel betreft, stelt dat de artikelen 3, 4 en 5 van de betwiste regelgeving niet leiden tot het inpalmen van alle ingrepen, die alleen aan de bedrijfsdierenartsen worden toevertrouwd, dat ze verzoeker verwijt dat hij ervan uitgaat dat de bedrijfsverantwoordelijken a priori nagenoeg totaal onwetend zijn op het stuk van de gezondheid van de dieren, en dat hij eraan voorbijgaat dat ongeacht welke erkende dierenarts ingrepen kan verrichten op een bedrijf waarmee hij geen overeenkomst heeft (voor vaccinaties, keizersneden, inseminatie, verwondingen, niet-besmettelijke ziekten ...), dat het betwiste besluit uitdrukkelijk bepaalt dat bij de opname van een nieuw rund in het beslag van de veehouder, de onderzoeken aan een andere erkende dierenarts kunnen worden toevertrouwd, dat het alleen betrekking heeft op de rundersector en geenszins belet dat erkende dierenartsen ingrepen verrichten bij alle andere diersoorten die op het bedrijf aanwezig zijn, dat in de artikelen 4 en 5 sprake is van abnormaal

speeksel en tekenen van een besmettelijke ziekte en deze dus alleen betrekking hebben op zeer specifieke situaties waarvan het gezondheidsrisico niet betwist kan worden en waarin het duidelijk nodig is dat een beroep wordt gedaan op een bedrijfsdierenarts; dat wanneer deze niet beschikbaar is, de verantwoordelijke contact moet opnemen met een andere erkende dierenarts opdat deze alle nodige schikkingen treft; dat de verwerende partij er voorts nog op wijst dat het aantal contracten die een dierenarts kan afsluiten beperkt is tot 100 op een totaal van ongeveer 50.000 veestapels en dat de overeenkomst te allen tijde kan worden opgezegd bij een aangetekend schrijven; dat ze besluit dat de aangewende middelen om de gezondheidsdoelstellingen waar te maken absoluut in verhouding staan tot het nagestreefde doel; dat de verwerende partij, wat het tweede en het derde onderdeel betreft, stelt dat verzoeker in het bestreden koninklijk besluit een belemmering ziet voor het vrije verkeer van diensten, waarvan hij evenwel niet het bewijs levert, dat de dierenartsen uit een grensstreek op hun verzoek erkend kunnen worden in België, dat niet vaststaat dat de exploitanten gemakkelijker geneigd zijn een in België gevestigde dierenarts te kiezen, dat verzoeker niet aantoonde in welk opzicht het bestreden koninklijk besluit een beperking zou opleveren die de werkzaamheden van de erkende dierenarts die in een andere lidstaat gevestigd is minder aantrekkelijk zou maken, en dat de verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 13 december 1991 niet ter zake dienend is aangezien geen parallel kan worden getrokken tussen een privé-onderneming en erkende dierenartsen die maatregelen inzake diergeneeskundige politie moeten toepassen, die onder de openbare orde vallen;

Overwegende dat, wat het eerste onderdeel betreft, verzoeker zelf erkent dat het koninklijk besluit van 28 februari 1999, waarvan hij incidenteel de wettigheid betwist, rechtsgrond kan vinden in de dierengezondheidswet van 24 maart 1987; dat verzoeker voor het overige niet lijkt aan te tonen dat de beperking die bij het betwiste koninklijk besluit wordt aangebracht aan de vrijheid van handel en nijverheid en aan de vrijheid om overeenkomsten af te sluiten, die geen van beide absoluut zijn, buitensporig zou zijn ten aanzien van de nagestreefde doelstelling van de beveiliging van de gezondheid; dat het eerste onderdeel van het middel niet ernstig lijkt en de nietigverklaring van de bestreden handeling niet lijkt te kunnen wettigen; dat, wat het tweede onderdeel betreft, zonder dat de vraag hoeft te worden beslecht of de bedrijfsdierenarts beschouwd moet worden als een onderneming in de zin van het communautaire recht, verzoeker niet lijkt aan te tonen dat het bestreden koninklijk besluit de artikelen 82 (het vroegere artikel 86) en 86 (het vroegere artikel 90) van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap zou schenden; dat verzoeker tot staving van zijn betoog de punten 20 en 21 aanvoert van het arrest van het Hof van Justitie van 13 december 1991;

dat die punten niet los gezien lijken te kunnen worden van de punten 14 tot 28, die luiden als volgt:

- " 14 De verwijzende rechter wenst te vernemen, of de artikelen 3, sub f, 90 en 86 EEG-Verdrag eraan in de weg staan, dat een Lid-Staat aan het bedrijf dat het openbaar telecommunicatienet exploiteert, de bevoegdheid verleent om normen voor telefoontoestellen vast te stellen en erop toe te zien dat deze normen door de handelaars in acht worden genomen, wanneer dat bedrijf op de markt van die toestellen een concurrent van die handelaars is.
- 15 De Belgische wet verleent de RTT het monopolie voor de aanleg en de exploitatie van het openbaar telecommunicatienet. Bovendien mogen enkel door de RTT geleverde of goedgekeurde toestellen op het net worden aangesloten. In zoverre is de RTT zowel bevoegd om de aansluiting van telefoontoestellen op het net toe te laten of te weigeren, als om de technische normen vast te stellen waaraan een toestel moet voldoen en om na te gaan, of niet door haar gebouwde toestellen aan de door haar vastgestelde specificaties beantwoorden.
- 16 Bij de huidige stand van het gemeenschapsrecht is dit monopolie, dat ertoe strekt de gebruikers een openbaar telefoonnet ter beschikking te stellen, een dienst van algemeen economisch belang in de zin van artikel 90, lid 2, EEG-Verdrag.
- 17 Het is vaste rechtspraak van het Hof, dat een onderneming die een wettelijk monopolie bezit, kan worden geacht een machtspositie in de zin van artikel 86 EEG-Verdrag in te nemen, en dat het grondgebied van een Lid-Staat waarover dit monopolie zich uitstrekt, een wezenlijk deel van de gemeenschappelijke markt kan vormen (arresten van 23 april 1991, zaak C-41/90, Hoefner, (...), r.o. 28, en 18 juni 1991, zaak C-260/89, ERT, (...) r.o. 31).
- 18 Voorts heeft het Hof reeds voor recht verklaard, dat een onderneming met een machtspositie op een bepaalde markt zich schuldig maakt aan misbruik in de zin van artikel 86, wanneer zij een nevenactiviteit die door een derde onderneming kan worden verricht in het kader van haar werkzaamheden op een verwante, doch onderscheiden markt, zonder objectieve noodzaak aan zichzelf voorbehoudt, met de kans dat de mededinging van die derde onderneming volledig wordt uitgeschakeld (arrest van 3 oktober 1985, zaak 311/84, CBEM, Jurispr. 1985, blz. 3261, r.o. 27).
- 19 Wanneer bijgevolg een onderneming met een monopolie op de markt van de aanleg en de exploitatie van het net zich zonder objectieve noodzaak een verwante, doch onderscheiden markt voorbehoudt, in casu die van de invoer, de verkoop, de aansluiting, de ingebruikneming en het onderhoud van toestellen die voor aansluiting op dat net bestemd zijn, en daardoor de mededinging van andere ondernemingen volledig uitschakelt, vormt zulks een inbreuk op artikel 86 EEG-Verdrag.
- 20 Artikel 86 heeft echter alleen betrekking op de vrije mededinging beperkende gedragingen waartoe de ondernemingen op eigen initiatief hebben besloten (arrest van 19 maart 1991, zaak C-202/88, Frankrijk/Commissie, (...), en niet op overheidsmaatregelen. Op overheidsmaatregelen is artikel 90, lid 1, van toepassing. Deze bepaling verbiedt de Lid-Staten wettelijke of bestuursrechtelijke maatregelen te treffen waardoor openbare bedrijven en ondernemingen waaraan zij bijzondere of uitsluitende rechten verlenen in een situatie worden geplaatst waarin die bedrijven en ondernemingen zich niet zelf zouden kunnen plaatsen zonder daarbij artikel 86 te schenden.
- 21 Indien derhalve de uitbreiding van de machtspositie van het openbaar bedrijf of de onderneming waaraan de staat bijzondere of uitsluitende rechten heeft verleend, het gevolg is van een overheidsmaatregel, vormt die maatregel een schending van artikel 90 juncto artikel 86 EEG-Verdrag.
- 22 De uitsluiting of de beperking van de mededinging op de markt van telefoontoestellen kan immers niet worden geacht haar rechtvaardiging te vinden in de verlening van een dienst van algemeen economisch belang in de

zin van artikel 90, lid 2, EEG-Verdrag. De productie en de verkoop van eindapparatuur, met name van telefoontoestellen, is een activiteit die door elke onderneming moet kunnen worden uitgeoefend. Om te waarborgen dat de toestellen beantwoorden aan een aantal fundamentele vereisten, met name op het gebied van de veiligheid van de gebruikers, de veiligheid van de exploitanten van het net en de bescherming van het openbaar telecommunicatienet tegen schade, volstaat het, de specificaties vast te stellen waaraan de toestellen moeten beantwoorden en een goedkeuringsprocedure in te voeren die controle daarop mogelijk maakt.

23 De RTT is van mening, dat er slechts sprake kan zijn van inbreuk op artikel 90, lid 1, EEG-Verdrag, indien de betrokken Lid-Staat een door haar daadwerkelijk begaan misbruik, bij voorbeeld een discriminerende toepassing van de goedkeuringsregels, in de hand heeft gewerkt. Zij wijst er evenwel op, dat in de verwijzingsbeschikking nergens gewag wordt gemaakt van daadwerkelijk misbruik en dat de loutere mogelijkheid van discriminerende toepassing van de goedkeuringsregels doordat de RTT als goedkeuringsinstantie is aangewezen, ofschoon zij een concurrent is van de ondernemingen die om goedkeuring verzoeken, op zich geen misbruik in de zin van artikel 86 EEG-Verdrag kan opleveren.

24 Dit betoog kan niet worden aanvaard. Dienaangaande kan worden volstaan met de opmerking, dat wanneer een monopolie op het gebied van de aanleg en de exploitatie van het telefoonnet zonder objectieve rechtvaardiging wordt uitgebreid tot de markt van telefoontoestellen, deze uitbreiding als zodanig ingevolge artikel 86 of artikel 90, lid 1, juncto artikel 86 verboden is, wanneer zij het gevolg is van een overheidsmaatregel. Aangezien de mededinging op die manier niet mag worden uitgeschakeld, mag zij zo evenmin worden vervalst.

25 Een stelsel van onvervalste mededinging zoals geregeld in het EEG-Verdrag, kan slechts worden gegarandeerd indien wordt gezorgd voor gelijke kansen voor de onderscheiden marktdeelnemers. Wanneer aan een onderneming die eindapparatuur verhandelt, de taak wordt opgedragen, specificaties waaraan de eindapparatuur moet voldoen, formeel vast te leggen en te publiceren, de toepassing ervan te controleren en deze apparatuur te keuren, wordt haar daarmee de bevoegdheid toegekend, naar eigen goeddunken te bepalen welke eindapparatuur op het openbaar net kan worden aangesloten, waardoor zij een duidelijk voordeel ten opzichte van haar concurrenten geniet (arrest C-202/88, reeds aangehaald, r.o. 51).

26 Onder die omstandigheden verlangen de instandhouding van een daadwerkelijke mededinging en de waarborg van doorzichtigheid, dat de formele vastlegging en publicatie van de technische specificaties, de controle op de toepassing daarvan en de goedkeuring worden uitgevoerd door een eenheid die onafhankelijk is van de openbare of particuliere bedrijven die concurrerende goederen en/of diensten op telecommunicatiegebied aanbieden (arrest C-202/88, reeds aangehaald, r.o. 52).

27 Daaraan zij nog toegevoegd, dat de litigieuze nationale wettelijke bepalingen gevolgen kunnen hebben voor de invoer van telefoontoestellen uit andere Lid-Staten, en dus de handel tussen Lid-Staten ongunstig kunnen beïnvloeden in de zin van artikel 86 EEG-Verdrag.

28 Mitsdien moet op de vragen van de verwijzende rechter in de eerste plaats worden geantwoord, dat de artikelen 3, sub f, 90 en 86 EEG-Verdrag eraan in de weg staan, dat een Lid-Staat aan de onderneming die het openbaar telecommunicatienet exploiteert de bevoegdheid verleent om normen voor telefoontoestellen vast te stellen en erop toe te zien dat deze normen door de handelaars in acht worden genomen, wanneer die onderneming op de markt van die toestellen een concurrent van die handelaars is.";

dat verzoeker op het eerste gezicht niet aantoont dat er tussen de rechtsregels die van toepassing zijn op de R.T.T., zoals bedoeld in het genoemde arrest van het

Hof van Justitie, en die welke krachtens het bestreden koninklijk besluit van 28 februari 1999 van toepassing zijn op de bedrijfsdierenartsen, zulk een analogie bestaat dat besloten moet worden dat dit koninklijk besluit de artikelen 82 en 86 van het Verdrag schendt; dat immers, ook al wordt in de artikelen 1 en 2 van het betwiste besluit bepaald dat iedere verantwoordelijke een bedrijfsdierenarts moet aanwijzen en met hem een overeenkomst moet afsluiten zodat deze de wettelijk voorgeschreven controles kan uitvoeren in de geografische entiteit alsook de profylactische ingrepen op de runderen van het beslag, niet blijkt dat daarmee een monopolie wordt gegeven aan de bedrijfsdierenarts, noch een machtspositie, aangezien het besluit de veehouder geenszins belet een beroep te doen op ongeacht welke erkende dierenarts om andere prestaties te verrichten dan die genoemd in de artikelen 3 en 4 van het bestreden koninklijk besluit van 28 februari 1999; dat, wat het derde onderdeel betreft, verzoeker weliswaar terecht aanvoert dat het Hof van Justitie bij zijn arrest van 28 maart 1996, Michel Guiot en Climatec, zaak C-272/94, onder meer het volgende heeft gesteld:

- " 14 Allereerst zij opgemerkt, dat een nationale regeling die een werkgever die handelt als dienstverrichter in de zin van het Verdrag verplicht werkgeversbijdragen te betalen aan een fonds voor bestaanszekerheid in het land van tewerkstelling, bovenop de bijdragen die hij reeds betaalt aan het fonds van de staat waar hij is gevestigd, voor die werkgever een extra economische last oplevert, zodat hij vanuit het oogpunt van de mededinging niet op gelijke voet staat met de in het land van tewerkstelling gevestigde werkgevers.
- 15 Een dergelijke regeling, ook al geldt zij zonder onderscheid voor binnenlandse dienstverrichters en voor dienstverrichters uit andere Lid-Staten, kan dus een beperking van het vrij verrichten van diensten in de zin van artikel 59 van het Verdrag opleveren."

en voorts weliswaar al even terecht aanvoert dat uit het arrest van het Hof van Justitie van 12 december 1996, Reiseburö Broede vs. Gerd Sandker, zaak C-3/95, onder meer het volgende blijkt:

- " 28 Volgens vaste rechtspraak valt het verbod slechts buiten de verbodsbepaling van artikel 59, indien is voldaan aan vier voorwaarden: het moet zonder discriminatie worden toegepast, het moet zijn rechtvaardiging vinden in dwingende redenen van algemeen belang, het moet geschikt zijn om de verwezenlijking van het nagestreefde doel te waarborgen en het mag niet verder gaan dan nodig is voor het bereiken van dat doel",

maar geenszins aantoonde dat de belemmering die veroorzaakt wordt door het betwiste koninklijk besluit "als discriminerend overkomt in deze zin dat ze, via de techniek van de erkenning, heel wat meer dierenartsen uit andere lidstaten treft dan Belgische dierenartsen"; dat hij evenmin aantoonde in welk opzicht de bestreden maatregel het evenredigheidsbeginsel schendt, terwijl het nagestreefde doel toch het algemeen belang raakt (bescherming van de volksgezondheid); dat verzoeker, wanneer hij aanvoert dat "de doelstelling bestaande uit het epidemiologisch toezicht ook kon worden gehaald met een maatregel die minder

beperkend is voor de vrije concurrentie of de vrije dienstverlening", veeleer kritiek lijkt te leveren op de opportuniteit van het bestreden besluit dan op de wettigheid ervan, en de Raad van State aldus lijkt te vragen buiten de perken te treden van de toetsingsbevoegdheid die hem op grond van artikel 159 van de Grondwet toekomt;

Overwegende dat uit het bovenstaande blijkt dat geen van de onderdelen van het middel als ernstig kan worden beschouwd of de nietigverklaring van de bestreden beslissing lijkt te kunnen wettigen;

Overwegende dat verzoeker een vierde middel ontleent aan "ontstentenis van een aan verzoeker toe te schrijven fout bij de uitoefening van de opdracht die hij heeft als erkend dierenarts: schending van de artikelen 3, 8 en 9 van het koninklijk besluit van 3 mei 1999 houdende organiek reglement van de Veterinaire Diensten"; dat hij stelt dat de verwerende partij hem bij de bestreden beslissing verwijt dat hij voor de heer HERENS verkeerdelijk geattesteerd heeft dat een bloedstaal is genomen van en een IDT is uitgevoerd op het rund met nr. 54233819, terwijl dat rund geen deel uitmaakte van diens beslag en nooit op zijn bedrijf is verbleven, en dat ze de uitleg die hij daaromtrent heeft gegeven niet als afdoende beschouwt, waarbij ze aldus de verantwoordelijkheid miskent die berust bij de erkende dierenartsen als medewerkers van de overheid en de in het middel genoemde bepalingen schendt; dat hij stelt dat de erkende dierenartsen buiten het bereik van enige administratieve sanctie moeten kunnen vallen wanneer ze aantonen dat de fout die hun ten laste wordt gelegd niet aan hen te wijten is, meer bepaald als gevolg van overmacht of van een overheidsmaatregel; dat hem met de bestreden beslissing, doordat daarin geoordeeld wordt dat de verantwoording die hij heeft gegeven niet afdoende is, een vorm van objectieve verantwoordelijkheid of waarborgplicht wordt opgelegd; dat uit zijn uitleg, die zowel in zijn schriftelijke verantwoording van 9 februari 2001 als in het proces-verbaal van verhoor d.d. 16 mei 2001 wordt gegeven, immers blijkt dat hij misleid is door een aanvankelijke fout van een derde (verwisseling van de paspoorten die bij het rund horen dat afkomstig was van het beslag van de heer VAN GEEM), een fout waarvan hij niet op de hoogte kon zijn aangezien de identificatiestukken altijd met de dieren moeten meegaan, bij iedere verplaatsing; dat hij voorts nog stelt dat iedere controle achteraf van de oormerken onmogelijk is gemaakt door het onverwachte optreden van de diergeneeskundige inspectie;

Overwegende dat de verwerende partij opmerkt dat artikel 3 van het genoemde koninklijk besluit van 28 februari 1999 voorschrijft dat de identiteit van het rund gecontroleerd moet worden voordat enige andere

verrichting plaatsvindt, dat de arts in geval van een eventueel incident bij de identiteitscontrole het versturen van de bloedstalen moet uitstellen totdat de identiteit van het rund vaststaat, dat in de regelgeving niet wordt bepaald dat de definitieve controle van de identiteit van de runderen kan plaatsvinden nadat de stalen zijn verstuurd, dat de stelling dat verzoeker misleid zou zijn als gevolg van een fout van een derde niet in aanmerking kan worden genomen aangezien verzoeker, indien hij een correcte identiteitscontrole had uitgevoerd voordat hij de onderzoeken aanvatte, vastgesteld zou hebben dat het identificatiedocument en het oormerk van het rund niet met elkaar overeenstemden; dat ze voorts nog stelt dat de overheid pas heeft ingegrepen nadat de stalen verstuurd zijn zodat verzoeker vergeefs overmacht of een overheidsmaatregel aanvoert;

Overwegende dat verzoeker bij de bestreden beslissing verweten wordt dat hij voor de heer HERENS geattesteerd heeft dat een bloedstaal is genomen van rund nr. 54233819, terwijl dat rund nooit deel heeft uitgemaakt van diens beslag, maar meteen is overgebracht naar het beslag van de heer VAN GEEM, en dat hij bij diezelfde gelegenheid het bewijs heeft geleverd van een al even onregelmatige IDT in een beslag ten aanzien waarvan hij met het epidemiologisch toezicht belast was; dat de verwerende partij verzoekers uitleg niet heeft aanvaard volgens welke een dier van het lot losgelaten was voordat het oormerk was gelezen, het zich onder de overige dieren had gemengd en verzoeker bijgevolg geen tweede controle van de oormerken heeft kunnen verrichten bij het opmaken van de exportfiche als gevolg van het optreden van de veterinaire diensten;

Overwegende dat de feiten die verzoeker ten laste worden gelegd, vast lijken te staan; dat het stond aan de verwerende partij zich zowel over het gebrek aan tucht dat uit deze feiten blijkt en over de ernst van die feiten uit te spreken, als over de toedracht van de omstandigheden die verzoeker ter verantwoording aanhaalt; dat de verwerende partij, wanneer ze tegen verzoeker inbrengt dat voordat de stalen werden verstuurd eerst een correcte identiteitscontrole van het rund verricht had moeten worden, en dat het zijn taak was om zodra de identificatie van een rund twijfelachtig was, uitsluitel te verkrijgen over die identificatie, en wanneer ze het optreden van een derde en dat van de veterinaire diensten niet in aanmerking neemt als overmacht en als een overheidsmaatregel, geen verkeerde interpretatie lijkt te hebben gegeven aan artikel 3 van het genoemde koninklijk besluit van 28 februari 1999, noch een verkeerde beoordeling van de omstandigheden die verzoeker ter verantwoording heeft aangehaald; dat het middel niet ernstig lijkt en de nietigverklaring van de bestreden beslissing niet lijkt te wettigen;

Overwegende dat verzoeker een vijfde middel ontleent aan schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat hij aanvoert dat met de bestreden beslissing, doordat daarin zijn uitleg als "niet afdoende" wordt beschouwd, terwijl deze een adequaat en nauwkeurig antwoord vormt op de geformuleerde grieven, de motiveringsplicht die bij het bestuur berust geschonden is;

Overwegende dat de verwerende partij opmerkt dat de bestreden beslissing een lange motivering bevat waarin de ten laste gelegde feiten, die door verzoeker erkend zijn, uiteen worden gezet, en de verantwoordelijkheden en plichten van een erkend dierenarts worden onderstreept;

Overwegende dat de bestreden beslissing gemotiveerd lijkt te zijn naar de vorm; dat het thans onderzochte middel, voorzover daarin ter discussie wordt gesteld dat die motivering afdoende is, voornamelijk de beoordeling betwist die de verwerende partij heeft gemaakt van de omstandigheden die verzoeker ter verantwoording aanvoert, en bijgevolg het vierde middel lijkt te overlappen; dat het net zo min als dat vierde middel ernstig lijkt of de nietigverklaring van de bestreden beslissing lijkt te kunnen wettigen;

Overwegende dat verzoeker een zesde middel ontleent aan de kennelijke wanverhouding tussen de ernst van de ten laste gelegde feiten, namelijk de fout gemaakt bij de identificatie van een rund, en de schorsing van drie jaar die bij wijze van straf wordt opgelegd, zijnde de maximumstraf die door de veterinaire dienst aan de minister is voorgesteld; dat hij aanvoert dat terwijl hij gemiddeld 200 bloedafnames en 300 tuberculinaties per maand verrichtte bij de heer HERENS, de diergeneeskundige inspectie slechts één identificatiefout heeft ontdekt nadat ze het hele runderverloop bij die koopman tussen 1 januari 2000 en 16 november 2000 heeft onderzocht; dat hij stelt dat de feiten die eerder ten laste zijn gelegd, en als gevolg waarvan zijn erkenning is geschorst voor de periode van 1 maart 2001 tot 28 februari 2002, tuchtrechtelijk niet bewezen zijn bevonden door de gemengde raad van beroep met het Frans als voertaal van de Orde der dierenartsen, die hem bij beslissing van 2 februari 2002 heeft vrijgesproken;

Overwegende dat de verwerende partij opmerkt dat verzoeker als erkend dierenarts een medewerker is van de overheid en zijn opdracht nauwgezet moet vervullen met strikte naleving van de reglementen en de richtlijnen van de diergeneeskundige inspectie, dat iedere tekortkoming de bestrijding van dierenziekten ernstig kan schaden en een gevaar oplevert voor de

gezondheid van de dieren en bijgevolg voor die van de mens, dat de omstandigheden aangehaald door verzoeker de wijze waarop hij als medewerker van de overheid heeft gehandeld, niet kunnen wettigen, dat de straf geenszins overdreven lijkt te zijn gezien verzoekers verleden, aangezien zijn erkenning reeds gedurende een jaar is geschorst ten gevolge van soortgelijke tekortkomingen, dat artikel 9 van het koninklijk besluit van 28 februari 1999 in geval van een tekortkoming ten aanzien van die bepalingen, voorziet in een straf van minimum één jaar schorsing en dat verzoeker, die reeds zulke een straf heeft gekregen voor soortgelijke feiten, gerecidiveerd heeft;

Overwegende dat de schorsing gedurende drie jaar overkomt als een zware straf; dat de Raad van State als rechter inzake machtsoverschrijding slechts kan besluiten dat deze onwettig is indien ze kennelijk in wanverhouding staat tot de ten laste gelegde feiten; dat zulks hier niet het geval lijkt te zijn gezien de bijzondere verantwoordelijkheid die krachtens artikel 3 van het genoemde koninklijk besluit van 28 februari 1999 bij een bedrijfsdierenarts berust, en aangezien ten aanzien van verzoeker bij besluit van 20 december 2000 reeds eerder een schorsingsmaatregel is uitgevaardigd voor een termijn van één jaar die verstreken is op 28 februari 2002; dat verzoeker weliswaar aanvoert dat de feiten die ten grondslag lagen aan die vroegere sanctie op 2 februari 2002 tuchtrechtelijk niet bewezen zijn bevonden door de gemengde raad van beroep met het Frans als voertaal van de Orde der dierenartsen, maar hij verzuimd heeft die beslissing bij het verzoekschrift te voegen; dat de stukken die te laat zijn overgezonden dat verzuim niet kunnen goedmaken; dat het middel in die omstandigheden niet ernstig lijkt en de nietigverklaring van de bestreden beslissing niet lijkt te kunnen wettigen;

Overwegende dat, aangezien niet voldaan is aan één van de voorwaarden gesteld in het voormelde artikel 17, § 2, van de wetten op de Raad van State, het beroep niet kan worden toegewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering wordt afgewezen.

Artikel 2.

De beslissing over de kosten wordt in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op achtentwintig juni tweeduizend twee door:

de HH. LEWALLE, staatsraad, wnd. voorzitter,
HARMEL, griffier.

De Griffier,

De wnd. Voorzitter,

P. HARMEL

P. LEWALLE

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.